

Vzhledem k virovým komplikacím budou známy výsledky letošního ročníku Trapsavce až v září, na které byl přeložen slavnostní oheň s vyhlášováním výsledků a předáváním cen. Porota se už sešla a vcelku hladce se na počtu cen v jednotlivých kategoriích shodla. A tak i tentokrát saháme po zajímavých neoceněných příspěvcích z loňského ročníku.

Příjemné čtení **KU SPÁSE** žáby se vztekají

jako když jdeš v mokřích kroksech
ježíš se řeko bůhví po kolika dnech
déšť!

dozelena voní
kapka po kapce
topí se v kruzích
kéž i nás v nebi čeká

rozpuštění **Poezie nad 23 let Trapsavec 2019**

Pavel Indoš Šuba

MORBUS INSANABILIS Jsem tremp. Pořád na trempování myslím. Prostě jsem se už tak narodil a ostatní zelený kamarádi to mají stejně. Mlčeli jsme o tom tuhle u ohně. Všichni jsme se na tom jednomyslně shodli. Myslím, že ten naproti o tom nemůže mít ani potuchy. Mgr. Jiří Potůček – psychologická poradna. Má to zvenku na bílých dveřích i na štosu papírových vizitek na stole vedle monitoru. Ten mně určitě nepomůže. Na druhou stranu, příjmení Potůček je sympatický. Takový potůček třeba na Brdech. Jak zvoní mezi kořeny stromů a ..

„Pane Sojka, vnímáte, na co se vás ptám?“ Odrhávám zrak od bílé stěny za magistrem, kde jako v kině ještě před vteřinou běžel barevný film z brdské divočiny a hledím přímo na Potůčka.

„Aaa.. ano,“ přikyvuju. Bude tak stejně starý jako já. Brejle na hubeném obličejí podtrhují vzdělaný výraz. Oči má laskavý. „Hovoříme tu společně o vašich problémech. Rád bych od vás slyšel, jak se trempování negativně projevuje ve vašem soukromém i pracovním životě.“ „Pořád na trempování myslím,“ odpovídám. „Manželka mi hrozí rozvodem a v práci mám problémy.“

„Povíte mi o tom podrobněji?“ naklonil se ke mně Potůček.

„Koukám třeba teď na podzim z okna kanceláře. Na ulici plnou aut a lidí. Místo toho vidím, jak se do úzkých roklí voštinových skal stele první barevné listí. Hned přemýšlím, jestli nezmokne, než ho stačím natahat pod Tuláka.“ „Co prosím?“ zamžikal očima Potůček. „Pod náš převis. My na tom listí spíme, víte?“ „Pokračujte.“ „Pak přijde šéf a řve, že už hodinu čeká na graf, tak na co prej myslím, když pořád čumím z okna. Nebo sedím v kantýně a jím řízek s bramborovým salátem. Jenže já to jím lžící, protože místo talíře vidím tu svojí očouzenou ledvinku a místo řízku fazole se slaninou. Voní to všechno ohněm. Ale jen do té doby, než si mě všimnou ženský od nás z práce, ukazují si na mě a něco si šuškájí.“

„A vaše paní? Popíšete mi problémy s vaší paní?“ „Sedíme večer u stolu a mlčíme. Mě je tak s Jiřinou dobře. Já si zašívám batoh, nebo napouštím kožený boty tukem. Jiřina si čte. Najednou se zeptá, na co myslím. Já jí odpovím, že nemyslím na nic. Ona že lžu. Že pořád stejně myslím jenom na to jedno. Ale to jedno na co prý myslí většina chlapů v mém věku to teda určitě nebude. Že bych měl taky myslet trochu i na ní. Že už si nerozumíme. A pak to pokračuje. Co s tím barákem, co jsem zdědil už na jaře po tetě Neumanový. Je podzim, já prý budu zase o víkendů někde v luftu a o dům se vůbec nezajímám. Ještě jsem se tam nebyl podívat a vlastně ani nevím, kde to je.“ „A ke mně do poradny vás poslala vaše paní?“ „Jo, Jiřině to doporučila nějaká její kolegyně. Prý to takhle udělala se svým rybářem. Buď se musel jít z toho věčného vysedávání u vody léčit, nebo by byl konec. A prý se vyléčil. Jiřka taky chce, abych se z

trampování vyléčil.“

„Pane Sojka, a máte ještě vztah s jinou ženou?“ „Markéta je jenom kamarádka.“ „Markéta?“ pozdvihnul obočí Potůček. „No potkali jsme se tuhle ve vlaku. Krásná pihovatá černovláska. Hodně se o mě zajímala. Kam jezdím, co se na co používá. Já ji zase povídal o svých starostech s Jiřinou, barákem a tak. Další pátek jsme se ve vlaku potkali podruhé. Pak už jsem jezdil tímhle vlakem schválně a pravidelně. „Takže vy jí nepovažujete jen za kamarádku,“ obvinil mě Potůček.

„Já nevím, co mám dělat, pane magistře,“ oslovil jsem poprvé Potůčka jeho titulem. „Mám Jiřku rád. Ale Markétu všechno o mě zajímá. Vandry, věci na ven. Ví, že mám Jiřinu. A že si poslední dobou nerozumíme. Taky že jsem zdědil dům po tetě Neumanové a ani nevím, kde to je. Rozumí, že radši jedu někam ven, než abych se staral o nějakou barabiznu. Markétě voní vlasy skořicí. Jiřinu poslední dobou zajímá akorát ten barák a abych jí nenakapal tuk z bot v kuchyni. A vlasy jí nevoní vůbec.“

Tak prý mám přijít zase za 14 dní. Na malý papírek si kromě toho Potůček poznamenal dvě slova: morbus insanabilis. Vůbec nevím, co to znamená. Taky by Potůček k mému zděšení rád mluvil s Jiřinou.

V pátek jsem zase jel s Markétou. Nejprve položila svoje tmavé oči do mých a pak i levou ruku na mé pravé stehno. Pravou rukou mi sundala klobouk a zabořila prsty do vlasů. Bylo to příjemné. „Franto, zase tě trápí Jiřina, vid’?“ Kývnul jsem. „Slíbil jsem že, začnu dělat něco s tou nemovitostí po tetě. Místo toho teď jedu ven.“ - „Ale to je dobře, že jedeš zase ven,“ vrněla Markéta. „To bychom se neviděli, a to by mně bylo smutno.“ Špulila pěkné plné rty a pramen černých vlasů jí přes tvář spadal až k bílým nadržům napasovaným v kytkované blůzce. Bylo to tak vyzývavé, že se mi obvyklé trempské myšlenky někam úplně zakutálely. „Franto, co kdybychom se viděli častěji, než jenom v pátečním vlaku,“ navrhla Markéta a vlasy jí voněly k zešílení po skořici.

Potůček se zbláznil. Teď nevím, jestli to na dalším sezení napadlo Potůčka, nebo jsem mu to navrhnul vlastně ironicky já a on se toho pak jen chytil. V rámci volby vhodné terapie a lepšího poznání mé záliby v trampování vyrazí Potůček se mnou na víkend na vandr. Magistr musí být opravdu posedlý svou prací. Tohle mu snad žádná zdravotní pojišťovna nemůže v rámci účtovaných výkonů proplatit. Rozhodně mám s sebou vzít i Markétu. Tak on mě v tom bude ještě nakonec podporovat. Potůček si kupodivu sám vybral i oblast, kam by náš společný vandr měl směřovat. Lužky skoro neznám, tak to bude alespoň příjemná změna.

V týdnu mě Markéta vylákala do vinárny. „Jasně, že pojedu,“ udělala na mě ty svoje oči, když jsem jí opatrně řekl o blížícím se víkendu s jedním kamarádem. „Je podzim, budeme spát venku a bude ti zima, snažil jsem se jí to ještě rozmluvit. Tak snad mě zahřeješ Franto,“ usmála se vyzývavě. „Prý ji nemůžu nechat doma. Už dávno chtěla poznat ten můj zelený svět ve skutečnosti. Chvilí jsem o tom přemýšlel. Jiřina mi včera sdělila, že se o víkendu sama pojede podívat na to dědictví po tetě někam na sever, takže si prý můžu jet s magistr, kam chci. Napadlo mě, jestli z toho nebude chtít Potůček nakonec vycouvat. Přeci jen víkend v Lužkách s báglem na zádech není nic pro takovýhle doktor. Nakonec se stejně budu muset tahat s věcmi pro Markétu, tak ještě abych nosil doktorovo. Moje podezření potvrdil zvonící telefon. „Pane Sojka, ten náš vlak na Českou Lípu bohužel nestíhám. Sejdeme se ve Svoru na nádraží.“ Chtěl jsem Potůčkovi říct, že ho chápu, že jezdit nemusí, když se bojí, ale on hned zavěsil. Ježišmarjá. Vždyť já nakonec pojedu sám s Markétou. Tak snad mě zahřeješ, Franto, vybavila se mi Markétina vyzývavá tvář. Značně jsem znervózněl a v nitru se mi usadil trvalý neklid. Neměl bys tam jezdit, Franto, napadlo mě. Měl bys jet s Jiřinou, šeptalo svědomí. Ale co když

Potůček nakonec dorazí? Nesmysl! Ten na to rozhodně nevypadal. Pak se mi vybavila intenzivní vůně skořice. Ne! Vždyť to tak vlastně chtěl sám Potůček.

„Jedeš do velehor?“ ptala se Jiřina v předsíni. Narážela tím na mojí objemnou gemu místo obvyklého plátěného batohu. Je podzim, tak beru Potůčkovi nějaké věci. Jiřina se usmála. Sklopil jsem oči, řekl ahoj a vycouval ze dveří. A nesl tu velkou gemu plnou špatného svědomí směrem k nádraží.

Všechny moje zelený trempský buňky se ve mně při pohledu na Markétu začaly bolestivě kroutit. Zářivě žlutá pertexová bunda s nápisem Elite race, na zádech laškovně modrý batůžek a v rukou spací pytel v červeném obalu a dvě barevně řvavé igelitky s věcmi ke mně do gemy. Snažil jsem se usilovně najít obvyklou duševní rovnováhu a asi to na mě bylo dost vidět. „Stalo se něco kamarádovi?“ zeptala se Markéta. „Kámoš nedorazí, nakonec se trempování zaleknul. Jedeme sami,“ vydechl jsem. „Franto, švitořila s neskrývaným nadšením. „Tak si z toho nic nedělej. „Já myslím, že nám ten tvůj kamarád scházet nebude,“ naklonila se ke mně. A zase mi velmi blízko tváře zavoněla skořice.

Potůček mi doslova vyrazil dech. Zjevil se na nádraží ve Svoru ve trempským ohozu a s perfektně sbalenou usárnou. Křikl jsem na něj na peroně „ahoj“ a teprve pak mi došlo, že je to on. „Pane... magistře...“ koktal jsem „Jakej magistr,“ srovnal mě do latě Potůček. „Venku mi říkaj Hubenej“ a zalomil mi palec. Stisk měl o mnoho silnější než v ordinaci.

Překvapením však nebyl ještě zdaleka konec. Potůček nás odvedl z nádraží, k jedné rozpadlé chalupě, kde k mému naprostému zděšení stála za plaňkovým plotem i moje Jiřina. Kromě toho po delší řeči ze strany Potůčka na nás na všechny začala Markéta nesnesitelně ječet.

My trempové se často potkáme na místech, kde bychom se nečekali. A umíme si navzájem pomoci. Mlčeli jsme o tom tuhle s Jiřinou a Potůčkem u ohně. Jiřina občas vyjede se mnou jako dřív. Jindy na revanš sedíme s Jiřkou na zahradě chalupy s podstávkou, kterou jsem zdědil kousek za Svorem. Vlastně to tu teta Neumanová měla pěkný a třeba se nakazím i chalupařinou. Co na tom, že je chalupa stará a na spadnutí. Nemá smysl jí prodávat. Ty obrovský zděděný peníze viděla hlavně Markéta. Na všechno přišel ten lišák Potůček. Dal si dohromady moje vyprávění s tím, co se dozvěděl od Jiřiny, a především se svojí praxí z poradny. Asi před rokem se u něj léčil pán chorobně závislý na rybařině. Poslala ho tam manželka pod pohrůžkou rozchodu. Jí to zase poradila jedna hezká a pihovatá kolegyně od nich z podniku. Zajímavé na tom bylo, že ten chlap zrovna zdědil po tátovi zachovalou roubenku na Kokořínsku. Rybář neměl o chalupu mezi suchými pískovci zájem, na což si jeho manželka kolegyni často stěžovala. Zájemce o chalupu tu ale přeci jen byl. Pán se z rybařiny pochopitelně nikdy nevyběhl. Rozešel s manželkou a přepsal nemovitost na jeho novou lásku Markétu, která ho v rybaření naopak podporovala. Na tu stejnou Markétu, kterou jako já jakoby náhodou potkal cestou ve vlaku. Po převodu nemovitosti se krásná a chápající bytost k velkému rybářovu překvapení někam vypařila. V mém případě ještě zbývalo, aby Potůček Jiřině vysvětlil, že mě má i s mojí nemocí vlastně ráda, že je Markéta děsná mrcha a že jsem jí statečně odolával. Jediné co Potůček zprvu nechápal, bylo, proč Markéta jede zrovna po mně, když jsem zdědil jen roztrhanou chalupu. Že velký hotel Neuman“, který se shodou okolností jmenuje jako moje teta, stojí přes kopec, mu docvaklo později, a Markétě až před naší rozpadlou chalupou.

Zkrátka, jak říkal Potůček je trempink stejně jako třeba rybařina nemoc nevyléčitelná. Odborně morbus insanabilis. Dá se to jen trochu tlumit a nebo vhodně usměřňovat. **Próza old psavců**

Trapsavec 2019

Tomáš Tom Racek